

Communiceren

Het woord communiceren kan verschillende betekenissen hebben. In de Rooms Katholieke kerk betekent het vooral: de Heilige Hostie (het lichaam van Christus) ontvangen tijdens de Heilige Communie. In de dagelijkse omgangstaal betekent het volgens Van Dale: met elkaar in verbinding staan. En over die laatste betekenis zullen we het hier hebben en dan vooral of al het gedoe er om heen.

Communiceren, communicatie, communicatiemiddelen, het zijn woorden die ons dagelijks om de oren en voorbij onze ogen vliegen. Het is communicatie ‘voor’ en communicatie ‘na’. En dat blijkt ook in het echt het geval te zijn. We worden overwoekerd met allerlei mededelingen vanuit de overheid, zorg- en andersoortige verzekeraars, pensioenfondsen, liefdadigheidsinstellingen en welke organisatie je ook maar kunt bedenken. Zelfs de geitenfokvereniging en de sociëteit Van Ongenuchten Vrij doen er aan mee. Dat gaat via internet, het postnet, magazines, tijdschriften, de reclameboodschap, officiële organen en wat we verder aan organen nog kunnen verzinnen. Teveel om op te noemen en of die informatie ook wel ‘info’ genoemd ook allemaal aankomt bij de mensheid? Ik waag het er maar op dat heel erg van de sterke te betwijfelen. Wat je via een bezorgorganisatie ontvangt, krijg je daadwerkelijk in handen en neig je er toe om er ieder geval toch te kijken wat er in het blad staat en als je denkt dat iets interessant is, lees je het ook. Maar als je allerlei infobrieven, dienstmededelingen, nadere informatie, waarschuwingen per digitale snelweg krijgt toegezonden of waarvan je via “ga naar www.prietpraat” kennis kunt nemen krijg je al snel de neiging “om deze informatiebron aan je voorbij te laten gaan”.

Het taalgebruik in die digitale nieuwsvoorziening is heel divers en amper te “besnappen”. Allerlei vooral Engels allochtone termen vliegen je om de oren. En als ‘oudere’ of iets ‘oudere’ of ‘heel oude’ of ‘bejaarde’ of ‘hoogbejaarde’ kennisnemer loop je de kans dan al snel ‘de pad’ kwijt te raken en te gaan dolen. Lees en huiver van de volgende bloemlezing : iPhone, Skype, iPad, HTC, livestream, iOd, tweet, Google, likes, Android, button, deezer, spotty fy, downloaden, Apple, webcam, smartphone, site, website, account, sms.....en, user, chatten, E-reader, uploaden, Instagram, mobile, App, You Tube, Whats App, ideal,, Viber, Facebook, upgraden, (uit)printen, twitter(en), liken, homepage, twitteraccount, Simple, e-mailmessage en bla....bla....bla. Nu al een indrukwekkende opsomming op het moment dat ik die woorden op het papier worstel of tover, maar waar op het moment dat u ze leest al weer een aantal woorden aan zal zijn toegevoegd, zo ze al niet ontbreken op deze opsomming van de 1^e april van het Jaar Onzes Heren 2015. Ik probeer het wel iet of wat grappig te houden, maar het is geen grap, maar bittere ernst.

En als een je zelf respecterende oudere wordt je geacht je al deze termen eigen te maken, er mee om te gaan en gebruiken en te verwoorden in begrijpelijke taal, die meestal uitdraait op ‘jargon’. En als ons dat allemaal gelukt is en we hebben via onze tweet een liker of fan of volger van ons gedachtegoed op de hoogte gebracht, hopen we maar dat hij of zij in positieve zin reageert met “vind ik leuk”. En geloof me er zijn hele volksstammen, die helemaal leip zijn van deze vormen van communiceren. Vooral polletiekers, om het eens in het Vlaams te zeggen, zijn er gek op. Als er ergens maar iets in de wereld gebeurt, twitteren (in goed Nederlands te vertalen met: tetteren) ze rond wat ze gehoord of gezien hebben en geven daarop al meteen vers van de pers commentaar of een mening in de hoop dat de volger dat liket. Daarom heb ik besloten om daaraan niet mee te doen. Eerlijk geschreven en ook verkondigd zit ik niet te wachten op een bericht dat iemand geslaagd is voor zijn rijexamen 1000 meter stilstaan, het feit dat zijn kat er ineens tien jonge katjes of katertjes bij heeft geregen, dat iemands schoonvader pas gevierd heeft dat hij al vijftig jaar onder de plak van zijn levensgezellin zit. Of dat zijn eerste kleinkind het eerste tandje heeft gekregen, het niet meer in zijn pampers doet, maar in zijn of haar babybroekje van het merk “hou het droog” en al 20 meter kan kruipen. Leuk voor die man of vrouw en hun verwanten, maar ik hoef van die familiegeheimen niet op de hoogte gebracht te worden, want alles wat je weet moet je ook verantwoorden, zei mijn geliefde mamman al in vrij lang vervolgen tijden. Ja, ik weet het.... ik mis dan allerlei nieuws dat ‘hot’ is, maar ik hoor en zie het later wel op de tv of radio ik via Omroep Zeeland, als die dat nieuws al brengen, of op het Journaal. En ik kan me ook

bedienen van teletekst, de website van de Provinciale Walcherse Courant van Zeeland, De Bevelander, de Bode of welk ander nieuwsorgaan ook.

De digitale wereld verschaft ons veel informatiemogelijkheden, maar ik hoef echt niet alles te weten. Daar krijg ik maar zware hersenen van, waar ik een moe hoofd van krijg, waardoor ik de kans loop dat “ik van het pad” af raak en ik het gevaar loop in de handen van de zorgverleners te geraken, met alle (mogelijk nare) gevolgen van dien met als groot spookbeeld “een keukentafelgesprek over de zorg die ik dan nodig heb”

Augustinus